

♦ פרק ראשון ♦

שנות נעורים

הרב אברהם ישעיהו זצ"ל, נולד ביום כ"ג באדר תשכ"ה כבנם הרביעי של הוריו היקרים – אביו הרב צבי, ואמו מרת הדסה, שהתגוררו באותה עת בעיר בני ברק.

ה

"הבית" – מגדיר האב – "היה בית רגיל". האבא חניך ישיבות חברון ופוניבז'. האמא חניכת סמינר והילדים חונכו ברוח בני ברק התורנית. במצוותו הננו מביאים את הדברים כלשונם. "אדרבה", מוסיף, "יראו וילמדו כי גם בבית רגיל יכול לצמוח איש מעלה אשר זכה לחולל מהפכה של ממש בעולם".

לבקשתו, איננו כותבים על פעליו וייחוסו.

מושתת הבית על יסודותיו ורוחו של מרן רבי אברהם ישעיהו קרליץ זצ"ל, מחבר ספרי "חזון איש" זצ"ל – והתינוק נקרא על שמו.

האב רבי צבי, בימי נעוריו, זכה לקבל מה"חזון איש" איגרות הדרכה לחיי תורה. לימים נתפרסמו האיגרות והן משמשות אבני דרך למבקשי תורה.

הבית שברחוב חזון איש, שכן אל מול ביתו של מרן הגאון רבי אהרן יהודה לייב

בברית המילה נראה הסנדק,
הסבא הרב ר' אהרן יחיאל הבר זצ"ל

פרק ראשון

שטיינמן זצ"ל, מחבר ספרי "איילת השחר" – שדמותו הגדולה היתה הדמות בה"א הידיעה אשר עמדה לנוכח עיניו של ר' ישעיה במשך כל ימי חייו. ביותר כאשר זכה להסתופף לאורו ולקבל תורה מפיו בלומדו לימים בישיבת פוניבז'.

בילדותו

בסוף ימיו, התבקש הרב להצביע על דמות הנחשבת כמעוררת השראה בחייו – והצביע על מרן הגרא"ל שטיינמן זצ"ל, בהוסיפו את המלים הבאות: "מלאך בדמות אדם, תכלית הענווה והצניעות, שיא האהבה לכל אדם מישראל, אדם שלם".

בשנות ילדותו, למד הרב בת"ת "תורת אמת". בהגיעו למצוות עלה ונתעלה לישיבת "פוניבז' לצעירים", ולאחר מכן המשיך את עלייתו בתורה בישיבה-גדולה פוניבז' המעטירה.

מרן החזון איש זצ"ל

שם גדל בצילם של ענקי רוח, אנשים גדולים מהדור הקודם, זכר צדיקים וקדושים לברכה: מרן רבי אליעזר מנחם מן שך, מרן רבי דוד פוברסקי, מרן רבי אהרן יהודה לייב שטיינמן, מרן רבי מיכל יהודה לפקוביץ, מרן רבי חיים פרידלנדר, ועוד.

משחר ימיו היה ישעיה הצעיר מהלך בגדולות, שואף להשלים נפשו במעלות התורה והיראה. מפעם לפעם נותר ער במשך כל שעות הלילה של לילי שבת כדי לעסוק בהן בתורה!

1. כך סיפר פעם באופן אקראי לידידו, בספרו לו שבהזדמנויות אלה, ראה לא אחת כיצד מרן הגרא"ל שטיינמן זצ"ל שוקד על תלמודו לאורך כל לילות השבת.

מרן הגאון רבי אהרן יהודה לייב שטיינמן זצ"ל

מרן הגאון רבי חיים פרידלנדר זצ"ל

[illegible]

אגרות שכתב מרן ה"חזון איש" זצ"ל אל הרב צבי הבר שיחי

הרב בבחרותו עם מורו ורבו מרן הגאון רבי אליעזר מנחם מן ש"ך זצ"ל
נראה מימין אביו, הרב צבי הבר שיחי

לימים, כשביקש להחדיר לתלמידיו שאיפות גבוהות, סיפר להם שקינן בליבו חשק עז לסיים לפני נישואיו מסכתות רבות בש"ס, מאלה שאינם נלמדים במסגרת הישיבה - ולשם כך הקדיש שעות רבות מחוץ לסדרי הישיבה הקבועים והספיק ללמוד ארבע עשרה מסכתות.

בשיחות עם חבריו לספסל הלימודים בימי נעוריו, עולה ומצטיירת דמותו החביבה של ישעיה הנער - כפי שהכירוהו הכול במשך כל השנים: טוב ומיטיב, משכיל ובר דעת, בן עלייה המקדיש את עיתותיו לתורה ומצטיין ביראת שמים מיוחדת; מצוין במיוחד במידות טובות מסולאות בפז, בעל שלמות נפלאה

בימי בחורו

ב"בין אדם לחברו", בעל כישרון נדיר ומיוחד לפלס מסילות לליבו של כל יחיד ולהיטיב עימו באופן הנדרש לו.

חברי ילדותו מספרים כי כאשר לימים התעצמו מעשי החסד המופלאים שלו והתפרסמו בכל קצוות תבל – במסגרת פעילות ארגון "מתנת חיים" אשר זכה להציל את חייהם של מאות אנשים – לא היה הדבר חידוש עבורם. היו שחים בינם לבין עצמם כי "ישעיה נותר ישעיה", האיש הטוב אשר הכרנוהו עוד מימי ילדותו ובחורותו, שמיום עמדו על דעתו היה אוהב את הבריות ומיטיב עימהן.

ידיד קרוב אשר ליווה אותו בימי הילדות והבחרות – הרב צבי רוטלוי – מעלה חוויות מן הימים ההם, אשר יש בהן כדי להעניק לנו הצצה בלתי-אמצעית אל שאיפותיו הגבוהות והלכי רוחו של הרב בשנות הילדות.

מספר הרב צבי:

"לאורך השנים זכיתי להכיר היטיב את הרב. מלבד השנים בהן למדנו יחדיו בתלמוד תורה ובישיבה – הוריי עמדו בקשרי ידידות עם הוריו והיו עולים לבית

פרק ראשון

משפחת הבר לביקורי ידידות מעת לעת. באותן הזדמנויות היינו משחקים ומשוחחים יחדיו.

זכורות לי במיוחד שתי עובדות של יראת שמים טהורה אשר פיעמה באישיותו המיוחדת של ישעיה בעוז ובתעצומות כבר אז, בשנות ילדותו.

היה זה כאשר הלכנו פעם לטייל בצהרי יום שבת קודש, בחברת כמה ילדים. בדרכנו חלפנו בסמוך לאתר בנייה והנה למרבה החרדה, קפצו לעברנו כלבי שמירה שהיו שם. אחד הילדים, מרוב בהלה, הרים מן הרצפה מקל ארוך בכדי להתגונן מפני הכלבים. הסיטואציה היתה בלתי נעימה בעליל, נבהלנו כהוגן – אולם עד היום, גם בחלוף שנים רבות מאותו אירוע, צרובה בי אותה זעקה שהשמיע ישעיה הקטן, שהיה אז לכל היותר בן עשר:

‘מוקצה’ – – –

הבהלה הטבעית מפני הכלבים, לא השכיחה ממנו את החרדה הגדולה יותר מפני חשש חילול השבת והלכותיה.

הפעם הנוספת היתה בטיול משפחתי משותף שנערך לילדי שתי המשפחות ביום קיץ חם. עם שובנו – עייפים וצמאים ולוהטים מחמת החום – הגענו אל גן מסוים שהיה בתוכו מים וביקשנו להיכנס אל תוכו להרוות את צימאוננו ולפוש קמעא תחת צל האילנות.

כאשר התקרבו אל פתח הגן, הבחנו כי מתנוססת בפתח תמונה בלתי ראויה. גם כאן היה זה ישעיה הקטן, טהור הלב, אשר קפץ והכריז בועזוע: ‘לכאן לא נכנסים’. בהשפעתו סרו כולם מאותה דרך.”

חבר ילדות אחר מספר:

”בילדותי, בכל עת שהיינו רצים בשעת משחק, הייתי רגיל להסיר את הכיפה מעל ראשי ולאחזה בידי. ישעיה לא יכול היה לשאת זאת והתחנן בפניי שאמנע מכך, הרי ילד יהודי ירא שמים חובש כיפה לראשו באופן תמידי – אולם הדברים לא הועילו, לא נכנסו לליבי.

באחת הפעמים הגיע אליי והצעה בפיו: ‘בכל פעם שתוריד את הכיפה, אנא תנה בידי ואשמרנה לך עד שתסיים את הריצה’.